

[Lowzow.]

dre. Det samme gælder bifangsterne. Det er alt sammen spørgsmål, som erhvervet, hvis det bliver enigt, hvis det går ind i forhandlinger, kan støtte ministeren, regering og folketing med at forhandle sig frem til.

Men der er også problemer i land. Vi er nødt til at udnytte Danmarks placering med den korte sejlafstand fra fiskepladserne, med den direkte landforbindelse til De europæiske Fællesskaber, til Europa, og til det store modtagermarked, ved at benytte vores havne og støtte vores industri.

Vi må fortsat prøve at tiltrække NEAFC-landenes og andre landes landinger af fisk, således at vi kan holde vores industri i gang. Det er ikke uden fare, hvad der er sagt i disse dage om svensk industri. F. eks. ligger der i det svenske bryggeri Pripps indgang i den store svenske fiskeindustri Abba en meget stor fare for, at der kan skaffes såvel privat som statslig kapital til at sætte en fiskeindustri i gang på den svenske vestkyst, som kan blive dødbringende for store dele af den danske fiskeindustri. Vi må altså i dette øjeblik sørge for, at de fisk, som under ganske normale forhold kommer ind i Danmark, igen kommer ind, så alle de arbejdspladser, der er i land, bliver bibeholdt, så den vaklende økonomi i fiskeindustrien forsvinder. Det kræver tilpasning af vores lovgivning for også at tiltrække disse fiske-landinger, og den må vi også finde frem til i det kommende arbejde.

Om der senere skal ske en begrænsning i flåden, er der vel ingen der kan sige noget om i dag. Jeg vil sige ligesom en af de forrige ordførere, at det må vi se på senere. Der er nok ingen grund til at gøre noget overilet i øjeblikket, men man ved aldrig, hvad der kan vise sig; forhåbentlig bliver det dog ikke nødvendigt. Men vi må satse på den bedst mulige udnyttelse af de kvoter, vi har. Derfor må vi, i den udstrækning der er mulighed for det og materiellet egner sig til det, søge at få en omstilling til konsumfisk for de både, vi allerede har. Vi må se, om vi på politisk plan kan forhandle os frem til, hvordan de fiskeres økonomi, der er fanget af afdrag og vel især på udlånslånene, kan støttes eventuelt gennem fiskeribanken.

Fremfor alt skal der en eller anden hurtig og smidig regulering af fiskekvoteringen til, for nogle arter på kortere intervaller, for

andre på lidt længere intervaller. Jeg vil derfor foreslå ministeren, at der, ud over de forhandlingsorganer, der findes generelt, bliver nedsat et udvalg, som kun har til formål — under ministerens ansvar selvfølgelig — at rådgive om kvoteringsadministrationen, så vi derindunder kan lægge en kvotering, som er bestemt af årstid, af kvalitet, af behov, et udvalg f. eks. bestående af repræsentanter for ministeriet, for begge fiskeriorganisationer og for industrien, ikke for mange af hver, men med ekspertise og erhvervets egen indflydelse, således at kvoteringen bliver brugt så smidigt og så økonomisk klogt som overhovedet muligt. Det synes jeg fiskerne har krav på, og jeg tror også, at hele administrationen vil have glæde af det.

Til allersidst vil jeg sige, som jeg begyndte: lad os komme i gang med forhandlingerne. Jeg er glad for ministerens ord om, at der er en positiv vilje til at handle for fiskerne og med fiskerne. Fra det konservative folkepartis side finder vi i hvert tilfælde ikke, at nogen form for ministerstorm er nogen løsning på noget som helst i øjeblikket, og vi har i sinde at stemme imod denne dagsorden, som vi finder er skudt helt forbi. Vi finder, at det, der trænges til i dag, er koldblodig, nøgtern overvejelse og en forhandlingssituation og ikke noget af den slags, der bliver lagt op til her i dag.

Maigaard (SF):

Vi diskuterer i dag et erhverv, der har en række vanskeligheder, og disse vanskeligheder kan vel kort gøres op i 3 forhold.

Det første er, at erhvervet har været inde i et stort opsving. Dette opsving er i sig selv et gode, men det er blevet oppustet på grund af anvendelse af afskrivningsreglerne, især af folk, som ikke er aktive fiskere, men som kun har en passiv interesse i skattegevinster.

Dernæst skaber kvoteringerne vanskeligheder. Der er her grund til at fastslå, at kvoteringerne er lige så nødvendige, som de er svære at omstille sig til. Det, vi kan drøfte, er, om vi skal være langsigtede eller kortsigtede egoister: langsigtede egoister, der vil varetage erhvervets tarv på lang sigt, accepterer kvoteringerne; de kortsigtede egoister, dem, der ikke kan se længere frem end næsen, forkaster dem.